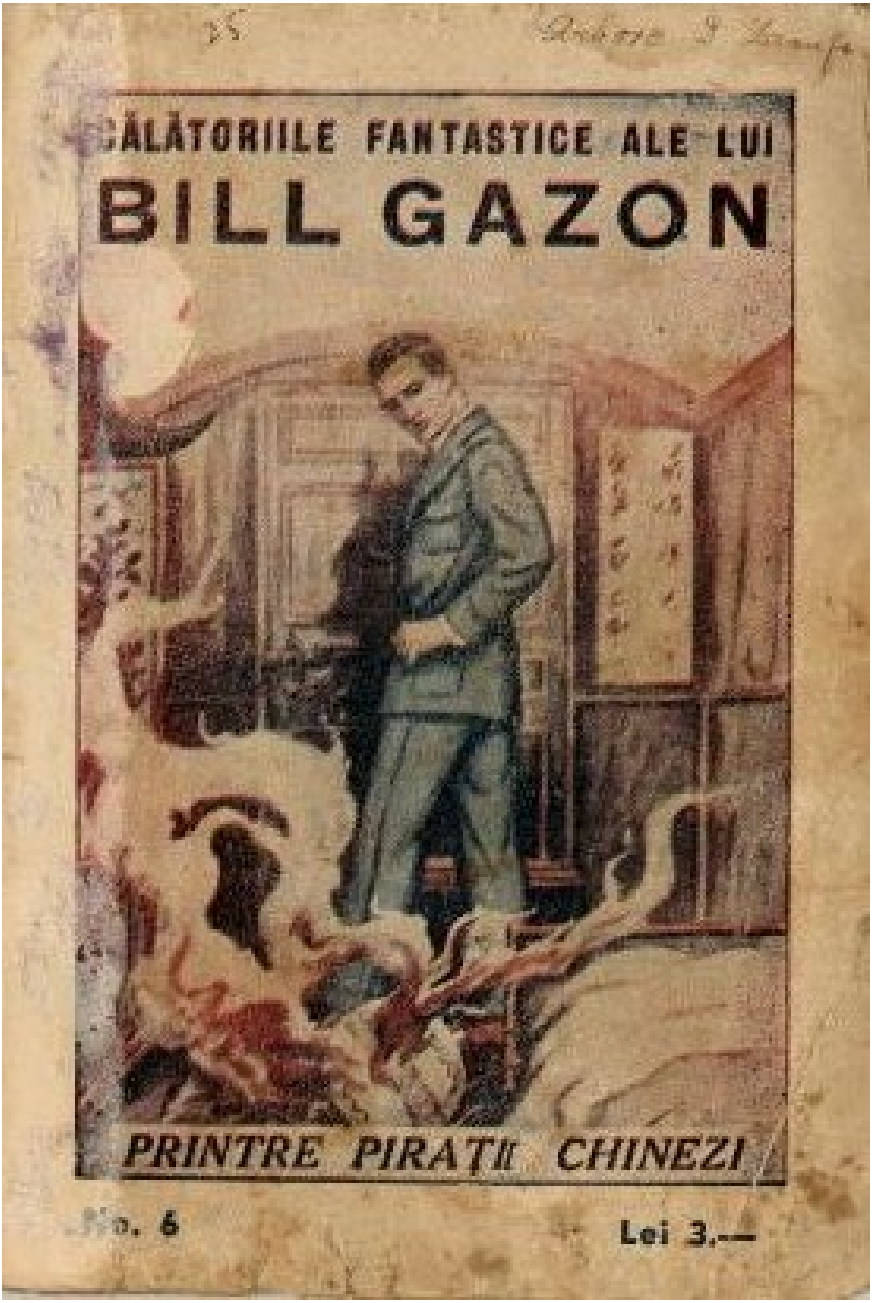
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
PRINTRE PIRAȚII CHINEZI
No. 6
Lei 3.—

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

PRINTRE PIRAŢII CHINEZI

Nr. 6

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor

de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Printre piraţii chinezi

Capitolul 1
Căpitanul Kao-Cen

Ducă-se la naiba! Să fi dat oare infernul drumul tuturor locuitorilor săi spre a împiedica pe Bill Gazon de la îndeplinirea misiunii sale? Era în port, în Calcuta, în lumina arzătoare a soarelui, şi nu ştia ce să facă.

Găsise în mod miraculos un semnal de alarmă al surorii sale,care-l chema în Japonia. În acelaşi timp, reieşea lămurit că sora sa era în pericol. Îi era de grabă şi, cu toate astea, nu putea pleca în Japonia din cauză că marinarii declaraseră grevă.

I se ivise în cale această piedică, tocmai acum când se credea aşa de aproape de ţintă. Ce era de făcut?

Strânse pumnii şi de pe buzele-i ţâşniră câteva cuvinte nu tocmai de salon. Dar la ce folos ocările?

Trebuia de născocit un mijloc ca să ajungă cât mai repede în Japonia. Îi era absolut indiferent cum. Prinse, deci, să colinde prin port, în pânda unui prilej de plecare.

— Allo, Sir. Eu credeam că ai şi pornit în Japonia.

— *Yes!* Mă dezbrac chiar acum şi trec dincolo înot.

— Oho, ar fi un nou record mondial în materie de înot. Da, văd că nu-i de loc chip să pleci; marinarii sunt în grevă.

Şi tânărul ofiţer căruia Bill Gazon îi făcuse un serviciu mare îl pofti la un bar.

— Ştiu că nu-ţi arde acum de glume şi eşti în drept să fii zorit. N-ai cum să te serveşti de un vas european sau japonez, dar dă o raită prin portul liber. Poate te ia căpitanul unei *jonce* chinezeşti. De, nu-i tocmai lipsită de pericole o asemenea călătorie, dar pentru moment este unicul mijloc ca să pleci.

— Dumnezeule, cum de nu mi-a venit şi mie ideea asta?

Şi Bill Gazon se despărţi grăbit de ofiţer, apucând-o spre portul liber, unde toate speluncile purtau denumirea de bar. El intră într-unul din cele mai murdare, unde căpitani şi pescari chinezi sau de alt neam asiatic şedeau de beau nişte whisky prost sau rachiu de orez, pierzându-şi tot câştigul la zaruri.

Trecu un timp până Bill Gazon să se obişnuiască cu fumul năbuşitor şi zgomotul asurzitor. Şezu la o masă într-un colţ şi privi în juru-i.

Nu zări în tot localul nicio figură care să-i inspire încredere, aci fiind adunată drojdia societăţii.

N-avea însă timp să stea să filosofeze şi să facă studii psihologice, ci trebuia să ia măsurile ce se impuneau. Chemă pe chelner şi-i vârî în dinţi o monedă, pe care bietul om o înghiţi fără nicio

greutate. După aceea, Bill făcu să-i alunece printre degete o a doua monedă. Chinezul se ploconi până la pământ.

— Trebuie să plec urgent în Japonia. Cine mă duce acolo?

Chinezul se strâmbă, examină dintr-o privire repede pe Bill Gazon, dete din cap şi dispăru printre norii de fum. Se înapoie după câtva timp cu alt chinez, care, peste pantalonii chinezeşti, purta o tunică europenească de căpitan, iar în cap o şapcă de sport englezească.

Bill Gazon avu un fior de spaimă; pe fruntea chinezului citeai lămurit că făcea parte din lumea criminală. Chelnerul îl recomandă:

—Căpitan Kao-Cen.

Bill Gazon îi oferi un loc, comandând, totodată, şi o sticlă de whisky. Omul îi inspira aversiune, dar el nu voi să ţie seamă de nicio presimţire. Era zorit şi nu avea încotro. Nu dete atenţie privirii iscoditoare a chinezului şi umplu din nou paharele.

— Căpitane, am nevoie grabnică să fiu în Japonia. Echipajele vapoarelor sunt în grevă şi niciun vas nu pleacă. Sunt însă aşteptat urgent în Japonia. Mă poţi lua cu dumneata sau şi oamenii dumitale sunt în grevă?

— Oamenii căpitanului Cen nu se pun niciodată în grevă. Ridicăm la noapte ancora şi navigăm spre Nagasaki. Poţi să vii şi dumneata, domnule. Ai bagaj mult?

Bill Gazon îi arătă geamantanul şi se bucură straşnic că a găsit aşa de repede prilej de plecare.

Şi acum începu tocmeala pentru preţul călătoriei şi căpitanul se vădi un coţcar de marcă. Ceea ce cerea el era preţul unei cabine de lux pe un transatlantic. În

cele din urmă, se învoiră cu a treia parte. Căpitanul chemă un om, căruia-i porunci să ducă geamantanul. Porniră numaidecât.

Bill Gazon păşea lângă căpitan. Acesta îşi găsi în curând lângă chei luntrea. Toţi trei se urcară în ea. *Cult*-ul apucă vâslele, căpitanul şezu la cârmă, iar Bill Gazon

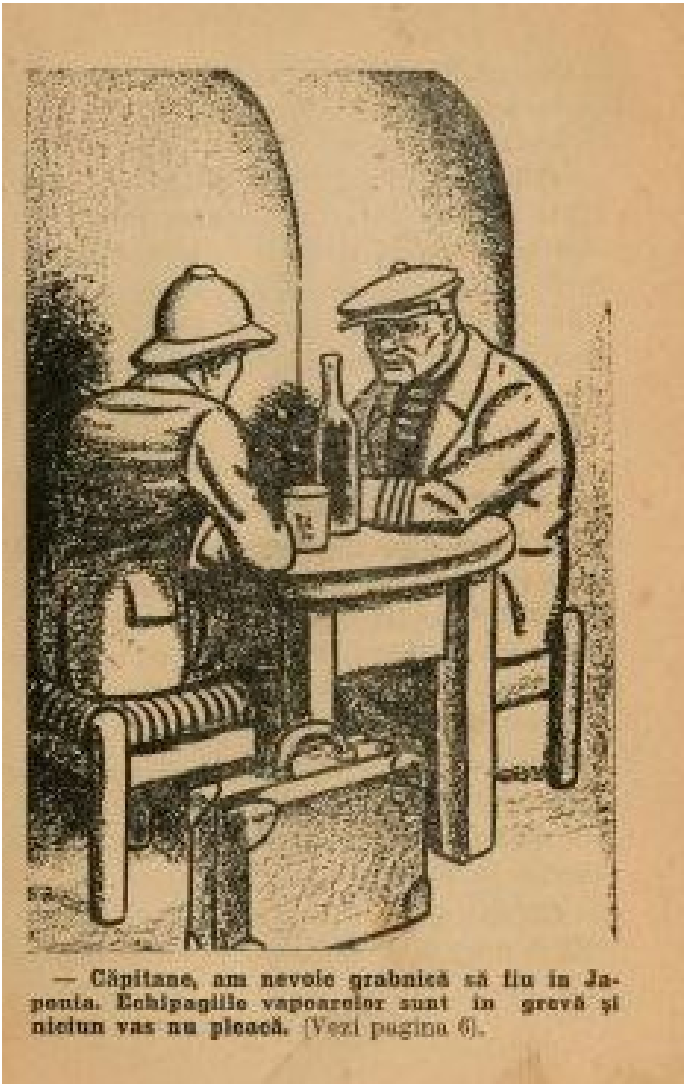

— Căpitane, am nevoie grabnică să fiu în Japonia. Echipagiile vapoarelor sunt în grevă şi niciun vas nu pleacă. (Vezi pagina 6).

ocupă un loc în mijlocul bărcii aproape putrezite, aprinzându-şi o ţigară.

Era o noapte întunecoasă, fără stele. Doar din când în când, luna ieşea pe câteva clipe dintre culisele de

nori. Un sfert de oră se scurse în tăcere.

Bill Gazon fu cuprins de bănuieli. Lăsaseră cu mult în urmă portul şi, totuşi, vaporul chinezului nu se arăta. Privi întrebător pe căpitan. Acesta îi arătă cu mâna înainte. Şi, într-adevăr, ceva întunecos se înălţa în partea aceea din mare, luând forma unui balaur adormit.

Abia când se apropiară, Bill Gazon distinse o *joncă,* vasul ce urma să-l ducă în Japonia. Pe bord nu ardea nicio lumină, totul zăcea în întuneric, ceea ce era, de fapt, o călcare a regulilor internaţionale de navigaţie.

Ajunşi la o distanţă unde puteau fi auziţi, căpitanul strigă spre corabie şi imediat se agitară pe bord nişte lampioane.

În sfârşit, fură lângă vas şi toţi trei se urcară pe punte, cu ajutorul unei scări de frânghie.

Bill Gazon se văzu înconjurat de nişte bărbaţi pe care puteai, cu drept cuvânt, să-i caracterizezi cu denumirea de diavoli galbeni. Îl izbi că, între dânşii, se afla o chinezoaică tânără, pe care parcă o mai văzuse în port în îmbrăcăminte europenească. În întuneric însă şi la lumina slabă a lampioanelor colorate, era cu neputinţă s-o recunoască bine.

Afară de aceasta, pentru europeni, femeile chinezeşti se deosebesc tot aşa de puţin ca şi ouăle de găină.

Un ordin scurt al căpitanului risipi echipajul. După aceea, el singur duse pe Bill Gazon într-un fel de cabină, îi ură, într-un şuvoi de fraze, somn uşor şi dispăru iarăşi pe punte.

Bill îşi roti ochii prin mica încăpere.

Amenajată cu totul în stil chinezesc, cu obişnuitul lampion în tavan, va fi fost de bună seamă cabina căpitanului.

Pe punte începu acum un tropăit, alergături de colo până colo şi porunci scurte. Pânzele, de o formă bizară, fură înălţate. Bill Gazon înţelese curând, după legănatul uşor al corăbiei, că era pe drum. Voi să se culce, dar vai, paturile chinezeşti nu pot satisface un european. Încercă deci, cu ajutorul unor lăzi, să-şi alcătuiască un culcuş măcar cât de cât potrivit. Şi abia acum constată că-i lipseşte geamantanul. Cine ştie pe unde l-o fi pitit luntraşul! Simţi cu satisfacţie că-şi are în buzunar browning-ul. Cât se căzni să adoarmă şi tot nu izbuti. Putea auzi prin pereţii subţiri orice zgomot, cât de mic.

Ce fel de marfă o fi având căpitanul pe bord?

Iată ceva ce Bill Gazon nu întrebase, dar la urma urmelor nici nu-l interesa. Şi apoi, era vesel că e pe drum, chiar dacă avea să fie o călătorie lungă şi înceată cu jonca asta. Aţipi în sfârşit.

Când se sculă, cu oasele înţepenite, zdrobite, jonca şi ajunsese în susul insulelor Andamane. Se urcă pe punte şi-şi ceru geamantanul. Tot îndrugând la scuze de greşeala făptuită, căpitanul porunci să i se ducă geamantanul în cabină.

Bill Gazon îl deschise şi se speriă.

Totul era răvăşit, ca şi cum ar fi răscolit cineva prin calabalâcul său. Broasca însă nu era stricată. De, poate că, în timpul transportului, lucrurile s-or fi răsturnat! Flăcăiandrul se spălă şi se duse apoi iarăşi pe punte, spre a lua dejunul cu căpitanul. Îi servi tânăra chinezoaică. Era într-adevăr frumoasă şi vorbea curent englezeşte; îşi însuşise deci cultură europeană, poate la vreo şcoală de misionari. Bill Gazon constată cu mirare disproporţia dintre numerosul echipaj şi mărimea corăbiei.

Avea însă să se lămurească curând. Cum sta culcat

pe punte, pe o rogojină, şi se uita la ciudatele zugrăveli de pe pânzele umflate de vânt, auzi lângă el vocea chinezoaicei:

— Fereşte-te! Eşti în pericol. Cum de te-ai încumetat să vii pe această corabie?

— Sunt grăbit să fiu în Japonia, ca să caut pe sora mea dispărută. Dumneata eşti, desigur, copila căpitanului. Mi se pare că te-am mai văzut în port.

— Da, eu sunt fiica lui. Tata a fost pe vremuri negustor cinstit, dar otrava visurilor de aur, opiul, l-a făcut ceea ce este astăzi, adică contrabandist. Pe când în China şi Japonia, cultura macului şi fabricarea opiului sunt interzise, guvernul englez le lasă pe amândouă să intre în India, deşi importul e interzis, însă numai pe hârtie. Contrabanda este, deci, o afacere foarte rentabilă şi, spre a nu fi stânjenit, tata nu cruţă nicio viaţă. Eu am fost crescută într-o şcoală de misionari, dar tata mă opreşte să cred în Dumnezeul alb. Încă odată: fereşte-te! Nu-ţi pot ajuta, deşi… eşti…

Fata nu mai putu continua, deoarece apăru tat-său, căpitanul, trimiţând-o jos cu nişte treabă, ne prea văzând cu ochi buni că stă de vorbă cu veneticul. Îl măsură bănuitor.

Bill Gazon se dumiri, de acum, de motivele cursei nocturne. Corabia era încărcată cu marfă de contrabandă: opium, otravă foarte puternică. De aceea şi căuta căpitanul să tot navigheze în largul mării, pe când, de obicei, joncele circulă pe lângă coastă, evitând orice vas de patrulare al autorităţilor.

Îl ameninţa, deci, o primejdie. Fără îndoială că fata nu mintise, dar de ce-l avertizase pe el, veneticul?

Îşi frământa mintea cu aceste probleme. Căzuse de la sine într-o cursă. Dacă diavolii ăştia galbeni l-ar

ataca, apoi i-ar fi fost cu neputinţă să reziste mult forţei superioare; afară de aceasta, se afla pe un vas, în largul mării. Îi era cu neputinţă să fugă. Nu era oare o cursă a morţii? Ce aveau să-i aducă orele, clipele următoare?

Şi, cum sta şi medita asupra situaţiei sale, deodată se produse o animaţie în sânul echipajului, care sta tolănit pe punte. El sări repede în picioare, în credinţa că va fi atacat. Oamenii însă alergară la tribord, unde se uitară în zare. Din spre partea aceea venea altă joncă, tot cu contrabandă de opium.

Căpitani Kao-Cen avu o scurtă consfătuire cu oamenii săi. Era convins că pe cealaltă joncă se afla un echipaj mai puţin numeros, aşa că voia s-o jefuiască. Rezultatul ar fi fost o pradă bogată, cu câştig mare, întrucât nu trebuia să mai plătească opiul dobândit în modul acesta.

De astădată însă, îşi greşise socotelile.

E drept că ajunse jonca cea străină şi, înaintând pe delăturea ei, oamenii săi şi aruncaseră cângile de abordare, când se întâmplă acelaşi lucru din partea protivnicilor. Căpitanul Kao-Cen constată cu spaimă că echipajul de pe cealaltă joncă era mai numeros decât al său. Ca să mai dea înapoi, era prea târziu.

Între cele două bande de contrabandişti se încinse o luptă.

Bill Gazon se dusese la cârmă, privind cu mult interes încăierarea. Cum se convinse însă că oamenii căpitanului Cen erau ameninţaţi să sufere o înfrângere, nu-i rămase alta decât să intre şi el în luptă alături de ei, deoarece era cert că bandiţii ceilalţi nu-i vor cruţa nici lui viaţa. Înhăţă deci un iatagan şi se avântă în vălmăşag.

Adversarii rămaseră un moment înmărmuriţi,

văzând între duşmanii lor un alb, dar apoi reînoiră atacul, în răcnete teribile. Un găligan galben se repezi cu furie asupra lui Bill Gazon, zvârlindu-i cu atâta putere iataganul din mână că fu convins că i-a rupt mâna. Bill se feri de a doua lovitură, scoţând, în schimb, cu mâna stângă browning-ul şi descărcându-l asupra agresorului. Atletul cel galben se împletici şi se rostogoli peste bord în apă. La vederea căpeteniei lor căzând, contrabandiştii străini se căţărară repede înapoi, strânseră cângile de abordare, desprinseră otgoanele şi se depărtară.

Lupta se decisese datorită intervenţiei lui Bill Gazon.

Căpitanul Kao-Cen însă evită să-l vadă, ocolindu-l, de ruşine că nu-i nimerise lovitura şi nevoind să recunoască deloc că datora veneticului alb atât viaţa cât şi salvarea corăbiei.

De altfel, Bill Gazon nici nu ţinea să fie sărbătorit ca erou. Mâna dreaptă îl durea cumplit. În uşa cabinei sale întâlni pe Lio, copila căpitanului. Ea îl luă de mâini, privindu-l recunoscătoare, cu ochii plini de lacrimi.

— Eşti un om curajos, dar să nu te aştepţi la vreo mulţumire din partea tatei. E foarte furios că nu i-a reuşit planul şi toată ura-i se îndreaptă împotriva dumitale. Mă tem să nu-ţi fie viaţa periclitată.

— N-aibi nicio grijă! O să fie bine.

Şi Bill Gazon o bătu uşor pe umăr, spre a o linişti. De fapt însă, el credea în ceea ce ea îi spusese, fiind convins că într-adevăr căpitanul îşi va vărsa ciuda pe el.

Capitolul 2
Foc pe corabie

Bill Gazon îşi răcori mâna în apă. Se părea că se alesese cu o fractură, pe urma loviturii găliganului de căpitan, care-i zvârlise arma din mână. De, bucluc al dracului, căci astfel mâna-i dreaptă era incapabilă de

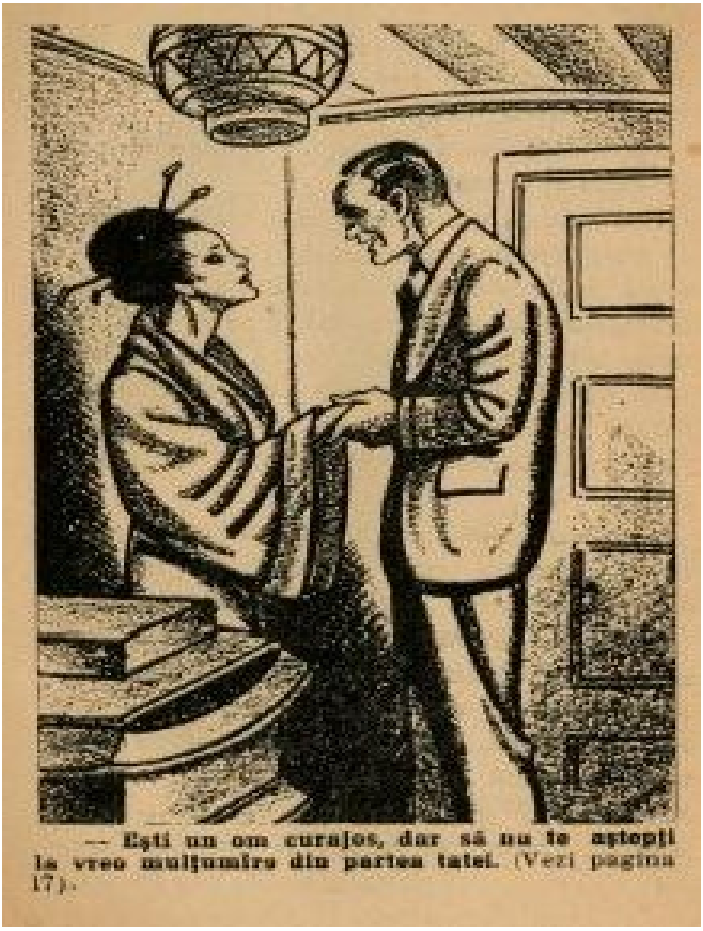

— Eşti un om curajos, dar să nu te aştepţi la vreo mulţumire din partea tatei. (Vezi pagina 17).

luptă şi tocmai când putea fi atacat de echipaj din moment în moment. Cum avea, deci, să se termine lupta aceasta? Era stăpânit de o vie curiozitate, care însă nu trebuie confundată cu acea curiozitate a femeilor bătrâne; ardea însă să ştie ce aveau să-i aducă ceasurile următoare.

I se deschidea o perspectivă foarte neplăcută.

Acum, când îl anima în aşa grad speranţa de a găsi pe sora sa Thea, se apropia de el oribila prietenă, moartea, sub un aspect foarte ciudat. De, nu prea era

încântător să fie expediat pe lumea cealaltă de către contrabandişti şi piraţi! Dar cum să se apere de banda asta galbenă? De la început chiar părea lipsită de succes o împotrivire pe corabie, această coajă de nucă pe jumătate distrusă. Cu toate astea, tot va încerca să… să ajungă cu viaţă în Japonia.

Îşi pregăti, de precauţiune, browning-ul, încărcându-l complet, căci trebuia să se aştepte la orice. Cu toată nesiguranţa în care plutea, nu-şi pierdu însă nici curajul, nici calmul.

Se aşeză flegmatic pe pat şi încercă să reflecteze. Dar iată că simţi o foame chinuitoare şi aproape să cadă de oboseală. Tocmai era să cheme pe cineva, spre a cere să i se aducă ceva de mâncare, când se răzgândi. Mâncarea putea să conţie otravă sau vreun narcotic. Pe diavolii ceia galbeni îi credea capabili de orice. Căută deci prin cabină şi prin geamantanul său niscai alimente şi chiar că găsi câţiva pesmeţi tari ca piatra. Dar ce are a face? Îi chiorăiau maţele. De dormit însă, nu-i era îngăduit, căci, dacă ar fi adormit acum, apoi cu siguranţă că nu s-ar mai fi trezit.

Îşi aprinse o ţigară şi urmări rotocoalele de fum. În curând se făcu întuneric; ziua era pe sfârşite. Până acum nu fusese încă atacat, dar peste noapte avea să înceapă dansul drăcesc. Se sculă şi închise gemuleţul. Ca să fie cu totul ferit din partea aceasta, împinse un dulap la fereastră. La urmă, aprinse lampionul şi şezu pe pat, aşteptând cu încordare desfăşurarea evenimentelor. Legănatul uniform al joncei îl adormi. Deodată sări în picioare şi puse mâna pe armă. Cineva deschisese uşa cabinei şi se strecurase înăuntru. Uitase s-o încuie. Ridică browning-ul, dar îl lăsă imediat jos, recunoscând, la lumina pâlpăindă a lampionului, pe Lio. Ea încuie şi se apropie de el,

plângând şi tremurând din tot corpul.

— Vai, domnule, eşti imprudent! Şi, cu toate astea, s-a hotărât să mori la noapte.

— Să mor? Adică trebuie neapărat? Am uitat să mă rad.

— Nu mai face zeflemele! Toate rugăminţile mele au fost zadarnice; tata cere moartea dumitale. Şi eu sunt vinovată.

— Dumneata? Cum adică?

— Da. Te-am văzut în port cu un ofiţer şi, când venişi pe bord, am spus tatei şi acum el crede că eşti o iscoadă a autorităţilor vamale, din care cauză ţine să mori. Dar Lio va muri cu dumneata, ca să-şi repare vina. Haide, Domnului să ne rugăm!

— E caraghios, zău aşa, că lumea mă crede altceva decât sunt în realitate! Da, roagă-te! Eu însă nu mă voi lăsa aşa de uşor biruit.

Şi Bill Gazon sări în picioare. Afară se apropiau tiptil nişte paşi. Cu o hotărâre scurtă, împinse micul birou spre uşă şi depărtă piedica browning-ului.

Şi acum începu o luptă inegală.

Găsind uşa încuiată, Chinezii scoaseră răcnete de furie şi se opintiră cu putere în ea; rezista însă. Căpitanul le porunci să se astâmpere şi se apropie.

— Deschide, câine, şi dă drumul fiicei mele!

Bill Gazon se uită întrebător la fata care se ruga. N-avea niciun drept s-o reţie, chiar dacă venise de bună voie la el. Lio însă clătină capul şi-i şopti:

— Nu! Rămân cu tine. Dacă deschizi uşa, eşti pierdut. Poate că, în vremea asta, vine vreun salvator.

Bill Gazon chibzui. Salvator? De unde să vie? Fata însă avea dreptate. Dacă ar deschide uşa acum, apoi haita cea galbenă avea să năvălească înăuntru, doborându-l. El însă era hotărât să-şi apere viaţa cât

va putea mai mult. Poate că tot vine de undeva vreo salvare Poate! Căpitanul îi ceru din nou să deschidă şi să dea drumul fiicei sale.

— În Japonia, căpitane Kao-Cen, – răspunse Bill Gazon, neînfricat.

Furios, căpitanul porunci oamenilor săi să spargă uşa. Şi diavolii cei galbeni se repeziră cu securi asupra ei. Ele se înfigeau vârtos în lemnul care troznea.

Era un moment decisiv pentru Bill Gazon. Făcu doi paşi înapoi şi, ori de câte ori se zdrelea uşa, el apăsa pe trăgaciu. Gloanţele treceau prin lemnul subţire.

Turbaţi de atâta rezistentă, chinezii se retraseră de se sfătuiră. După aceea, se făcu din nou linişte pe corabie.

Bill Gazon trase cu urechea; nimic însă nu turbură tăcerea. Doar omul de la cârmă fredona o melodie monotonă. Ce vor fi uneltind acum chinezii? Bill Gazon se gândi să profite de mica pauză spre a se odihni puţin

— Lio, împărtăşeşti de bună voie soarta mea. Fii deci atentă! Vreau să dorm puţin. La cel mai mic zgomot, mă trezeşti.

Fata făcu un gest afirmativ şi se ghemui lângă uşă. Bill Gazon îşi legă mâna bolnavă cu o compresă rece şi se trânti în pat, fiind sigur că se poate bizui pe fată. Ciudat că se simţea vinovată faţă de dânsul şi voia să împărtăşească soarta lui! Fie însă ce o fi! Era prăpădit de oboseală şi ţinea să se odihnească puţin.

Câte ceasuri va fi dormit, nici el nu ştiu. Fata sta tot pitulată lângă uşă. Cum îl văzu că s-a deşteptat, se apropie şi anunţă că nu s-a întâmplat nimic.

Dar ce să fie asta? Voiau oare chinezii să-l silească să se predea prin foame? Se făcuse demult ziuă. Comunică fetei presupunerea sa. Lio însă găsi o

soluţie. Prin sertarele scrinului se aflau pesmeţi şi lumânări. Aşadar, nu trebuiau să şadă în întuneric, iar pesmeţii ajungeau pe câteva zile. Lipsea însă apa de băut.

Ziua, precum şi o noapte trecură în grijă şi tortură continuă. Chinezii nu se arătau de fel. Bill Gazon şi fata făceau de pază cu rândul. El îşi da seama că nu e tocmai plăcut să stai închis împreună cu o fată.

A doua zi se scurse, şi ea, liniştită. Bill Gazon nu mai înceta să se mire. Jonca se va fi apropiind doară de Japonia şi chinezii aveau tot interesul să se descotorosească de el.

Nu se înşelase. Din alergăturile încoa şi încolo pe punte, înţelese că echipajul se pregătea de atac. Comunică lui Lio faptul.

— Trebuie să murim de acum, – zise ea. Minunea ce o aşteptasem nu s-a întâmplat. Vai, ce bine era să nu fi venit pe corabia aceasta!

— Lio, tu nu trebuie să mori. De ce adică să te omoare tatăl tău? Iar eu, din moment ce lucrurile au ajuns până aci, voi şti să înfrunt moartea. N-o să le meargă aşa de uşor diavolilor galbeni.

Deoarece însă luna nu lumina în noaptea aceea, ci nori negri ca păcura acopereau cerul, superstiţioşii chinezi amânară atacul pe a doua zi.

În timpul aşteptării, îi veni lui Bill Gazon o idee. Găsise un sfredel şi începu să facă găuri în uşă şi pereţi, vârând în toate câte un cartuş.

Nu se iviră bine zorile şi chinezii porniră la atac, în credinţa că Bill Gazon era slăbit de foame şi deci uşor de biruit. Încercară din nou să spargă uşa cu securile, dar Bill Gazon, care sta la spatele ei, lovi cu un ciocan în capsa cartuşelor înfundate în găuri

Agresorii săriră înapoi, uluiţi. Gloanţele îi împroşcau

atât de simultan că puteau crede că în cabină se află mai mulţi apărători. În cele din urmă, observară stratagema şi reîncepură asaltul, dar iar îi primi o ploaie de gloanţe, dintre care unele nimeriră pe câţiva diavoli galbeni. Plin de înverşunare, căpitanul Kao-Cen îşi chemă înapoi oamenii, poruncindu-le să tragă în cabină. Astfel, Bill Gazon era pus întro situaţie gravă. Gloanţele străbăteau din toate părţile pereţii subţiri de scânduri. Pe de altă parte el constată cu spaimă că provizia-i de muniţiuni e pe sfârşite.

Ce era de făcut?

Deodată, Lio dete un ţipăt. Bill Gazon se-ntoarse spre dânsa şi ceea ce văzu făcu să-i îngheţe sângele în vine. Un glonte duşman rupsese din tavan lampionul, hârtia se aprinsese îndată şi, căzând, incendiase rogojina.

Foc pe vas! Era sfârşitul.

Bill Gazon se scutură repede de spaima ce-l copleşise. Cu curajul disperării, sări la rogojina aprinsă, o strânse sul şi o târî spre uşă. Apoi, aruncă peste ea toate obiectele uşor inflamabile.

Dacă era pierdut, apoi măcar să se prăpădească toată corabia!

Flăcările cuprinseră curând uşa şi apoi scara şi puntea. O panică se produse printre oamenii echipajului, cari recunoscură pe dată pericolul ce ameninţa. Vasul era pierdut. Căpitanul încercă încodată să-şi ia fata. Prea târziu. Nu putu răzbate printre flăcări şi trebui să dea înapoi. Echipajul se îmbulzea, grăbit, spre cele două bărci, pe care le lăsaseră pe apă.

În cabină fumul se înteţea din ce în ce, ameninţând să năbuşească pe cei doi. Bill Gazon împinse, atunci, scrinul la o parte, deschizând iarăşi gemuleţul. Putu,

astfel, vedea cele două luntri depărtându-se repede de joncă. Slobozi într-acolo încă vreo câteva gloanţe, după care sări afară, trăgând după el pe Lio, care era aproape paralizată de spaimă. Prora corăbiei era o vâlvătaie.

În acest timp, o luptă teribilă se desfăşura în cele două bărci. Erau prea mici pentru tot echipajul şi fiecare voia să-şi salveze viaţa. Luntrea cea mică se răsturnă şi se scufundă, iar cei din ea înotară spre luntrea cea mare. Oamenii de aci însă izbiră cu lopeţile pe înotători, cari totuşi se încleştară de barcă, ameninţând s-o scufunde. Cu toate loviturile şi împunsăturile de cuţit, cei care se luptau cu valurile rămaseră agăţaţi de luntre, care se şi răsturnă curând.

Chinezii începură să ţipe. Trupuri cenuşii de peşti se iviră. Rechini! Nu trecu mult şi oamenii echipajului dispărură unul câte unul, iar apa se coloră cu sângele lor. Când Lio văzu şi pe tatăl ei pierind în mare, scoase un ţipăt şi leşină. Chiar dacă acest căpitan fusese un răufăcător, crud, brutal, ea era, totuşi, copilul lui.

Capitolul 3
Lupta cu rechinul

Bill Gazon urmărise cu ochii rigizi drama sângeroasă ce se desfăşurase în faţa sa, pe mare. Ţipătul lui Lio îi atrase din nou atenţia asupra pericolului în care pluteau ei înşişi.

Jonca era, toată în flăcări. Pânzele cădeau, aprinse, pe punte.

În curând, scândurile de sub picioarele sale aveau să ia şi ele foc. Şi atunci îi era destinată aceeaşi soartă ca şi echipajului.

Cum îşi dete însă iarăşi seamă de pericol, îi reveniră prezenţa de spirit şi curajul.

Nu voia să piară fără o ultimă încercare de salvare. Dar ce să facă spre a-şi scăpa viaţa?

Ca să-ncerce să stingă jonca, ar fi fost o nebunie. Trebuia, deci, să-şi construiască o plută, spre a se sustrage flăcărilor. Şi-şi şi puse în aplicare gândul.

Luă repede o secure, din multele ce erau pe-acolo, şi se sili să desfacă tavanul şi pereţii cabinei, care încă nu se aprinseseră.

Lucra cu înfrigurare. Trebuia să fie gata până flăcările n-or fi ajuns încă la pupă. Din fericire, vântul mâna focul spre prora corăbiei. În sfârşit, reuşi să cioplească, în toată graba, o plută mică, pe care s-o lase pe apă.

Era gata să se coboare pe un otgon, când îşi aminti de Lio. În surescitarea-i, aproape s-o uite.

Alergă înc-odată înapoi, ridică pe umăr fata, care era încă leşinată, şi, alunecând, cu povara-i, pe otgon, puse piciorul pe plută.

Cu ajutorul unei căngi, depărtă pluta şubredă de jonca incendiată. Ea oscila pe valuri, ameninţând din moment în moment să se sfarme, înconjurată de rechini, care pândeau noi victime.

Bill Gazon se înfioră la vederea lor. Dacă nu s-ar putea salva curând, apoi era neîndoios pierdut.

Cât timp vor mai putea sta îmbinate scândurile?

Cât puteai îmbrăţişa cu ochii, nu se vedea de loc pământ. Dar chiar să fi ştiut o direcţie oarecare, încă n-avea nicio vâslă, spre a împinge înainte pluta. Se trânti disperat lângă Lio.

Aceasta se trezi şi privi turburată de jur împrejur. Cum văzu jonca aprinsă, îşi aminti înfiorătorul episod.

Bill Gazon o mângâie pe păru-i negru. Îi părea rău de mititică.

— Sărmană Lio, suntem scăpaţi de acum. În curând va veni un vapor să ne ia şi vom fi, atunci, la adăpost.

— Sunt veselă că ai scăpat tu. Dar eu sunt vinovată de toate şi trebuie să urmez pe bietul meu tată. Nu mă opri. Nu mai am pe nimeni pe lume. Afară de asta, n-o să reziste mult pluta. Lasă-mă deci în voie.

— Nu fii proastă, micuţă Lio! Tatăl tău muri în exerciţiul profesiunii sale. Asta-i soarta marinarului. Ori azi ori mâine, e indiferent, marea tot trebuie să-l înghită odată. Te iau cu mine si te vei duce iarăşi la şcoala misionarilor. Pluta ne poartă pe amândoi şi în curând ne va libera un vapor din situaţia aceasta.

Copila căpitanului Kao-Cen clătină însă capul. Ochii-i pierduseră orice strălucire. Ea se uita apatică la apă.

Mai apoi, cum tocmai Bill Gazon se întorsese ca să examineze zarea, ea aluneca repede şi uşurel de pe plută în apă.

— Rămâi cu bine! — o auzi el.

Bill se întoarse speriat, dar până s-o poată apuca, Lio se şi depărtase de plută şi se scufundă.

Apăru încă odată. Bill Gazon voi s-o tragă spre el cu cangea, dar ea se împotrivi şi se afundă din nou în valuri.

Şi iată că un corp cenuşiu, de culoarea oţelului, brăzdă apa.

Bill Gazon închise ochii. Îi venea să ţipe. Apa se coloră iar în roşu. Deşi sub soarele tropical al Sudului, lui Bill i se făcu frig ca în toiul iernii. Cu o sforţare însă, se reculese. Era atât de uşor să se rostogolească în apă!

Lio avusese dreptate: cât timp avea să mai ţie pluta?

De jur împrejur apa mişuna de rechini. Hienele mării şi izbeau cu cozile lor pluta, de scândurile trozneau şi se prefăceau în ţăndări, iar ea juca pe valuri ca o minge. El trebuia să se ţie cu toate puterile de scânduri, ca să nu alunece. Câtă vreme va mai dura jocul acesta?

Şi de nicăieri nu se zărea vreo salvare.

Nu era mai bine să-şi puie de bună voie capăt chinurilor?

Pe dinaintea ochilor i se perindau icoane din viaţa sa, într-o înlănţuire repede.

Pornise mândru la drum. Încrezător în sine şi norocul său. Voise că caute pe sora sa Thea.

Iar acum venea sfârşitul. Dar iată că apăru la orizont o dâră de fum, care se tot apropia.

Era mântuirea.

Noi speranţe îl însufleţiră. În curând se va afla la adăpost. Dar dacă trece vaporul fără să-l vadă? Nu, nu se putea aceasta!

Începu să fluture un petic de pânză, ce se rătăcise pe plută.

Jonca ardea încă şi fumul se înălţa ca o coloană spre cer.

Desigur că acest semnal de alarmă fusese văzut de cei de pe vapor.

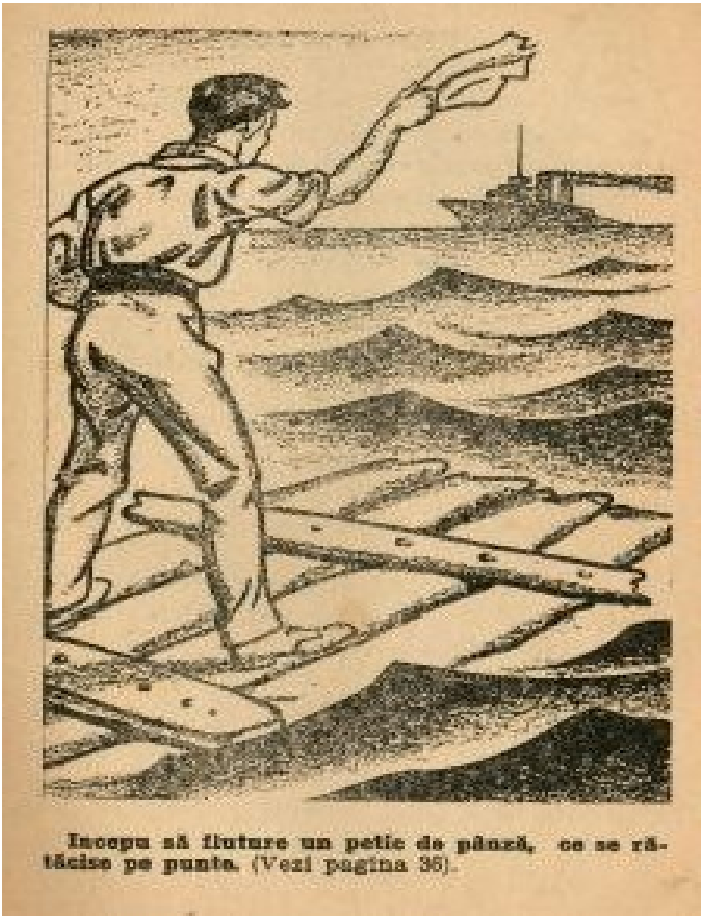

Începu să fluture un petic de pânză, ce se rătăcise pe punte. (Vezi pagina 36).

Slavă Domnului! Vaporul îşi îndreptase cursul spre jonca incendiată.

Bill Gazon dete un chiot de bucurie. Vasul era un distrugător. Se uită mai atent într-acolo. La catarg fâlfâia pavilionul japonez.

Bastimentul de război se apropia din ce în ce. Îl zăriseră de acum pe apă. Încă cinci sute de metri... apoi distrugătorul stopă la două sute de metri de joncă.

O luntre fu dezlegată şi lăsată pe apă.

Marinarii vâsleau vârtos; barca tăia valurile ca o săgeată şi se apropie.

Câteva braţe vânjoase apucară pe Bill Gazon şi-l traseră în barcă.

Salvat!

Sărmană, micuţă Lio, încă un sfert de oră şi ai fi fost şi tu la adăpost! Bill Gazon căzu istovit. Marinarii îl transportară pe bord, unde el povesti pe scurt ofiţerului cele întâmplate.

Îi era dor de odihnă. Trecuse prin câteva zile şi nopţi trudnice.

A doua zi se trezi înviorat, cu forţe împrospătate. Ieşi pe punte şi făcu de astădată un raport amănunţit ofiţerului.

Omul era uimit; îi strânse mâinile.

Venise dar tocmai la timp.

Bill Gazon se rezemă de balustradă şi privi în apă. O mulţime de rechini urmăreau vaporul. Căpitanul se apropie de el.

— Să-ţi arăt alt spectacol.

Vaporul stopă încetul cu încetul. O luntre fu lăsată jos şi un matelot, un tip de vlăjgan, se dezbrăcă. Luă un cuţit lung între dinţi şi sări în apă.

Nu plescăi bine aceasta şi se şi repezi un rechin, întorcându-se pe spate şi deschizând gâtlejul.

La apropierea rechinului, matelotul se dăduse la fund, apoi ieşi iar la suprafaţă şi, apucându-se cu mâna stângă de aripa de pe burta periculosului vertebrat, se ţinu strâns de ea, iar cu cea dreaptă îi spintecă tot mijlocul.

Apa se coloră din nou în roşu, dar de astădată nu era sânge de om, ci de peşte.

Marinarul se căţără apoi în luntre, pe când ceilalţi

aruncau cu dibăcie un laţ pe după coada animalului în agonie. În lupta-i sălbatică cu moartea, rechinul biciuia apa. Mişcările-i erau tot mai slabe. Marinarii strânseră funia. Legară însă cu alta mai groasă aripile şi traseră cu triumf pe bord pe rechin, cea mai periculoasă lighioană a mărilor.

Bill Gazon se declară complet satisfăcut de acest spectacol. Căpitanul veni la el râzând.

— Rechinul este duşmanul pe care pescuitorii de perle îl urăsc cel mai mult. Când se scufundă după scoicile preţioase, sunt adesea atacaţi de rechini şi mulţi îşi pierd viaţa. Scafandrii însă ştiu cum să se apere de el, în cazul, fireşte, când n-au ghinion. Matelotul acela a fost pescuitor de perle. Ei pot să stea în apă până la cinci minute şi să vadă acolo tot aşa de bine ca şi pe uscat. Dar acum haide! Avem azi la masă carne de rechin.

Bill Gazon nu prea avea însă poftă de aşa ceva. Era destul de fericit că a scăpat de toate pericolele şi că era dus cu bine în Japonia.

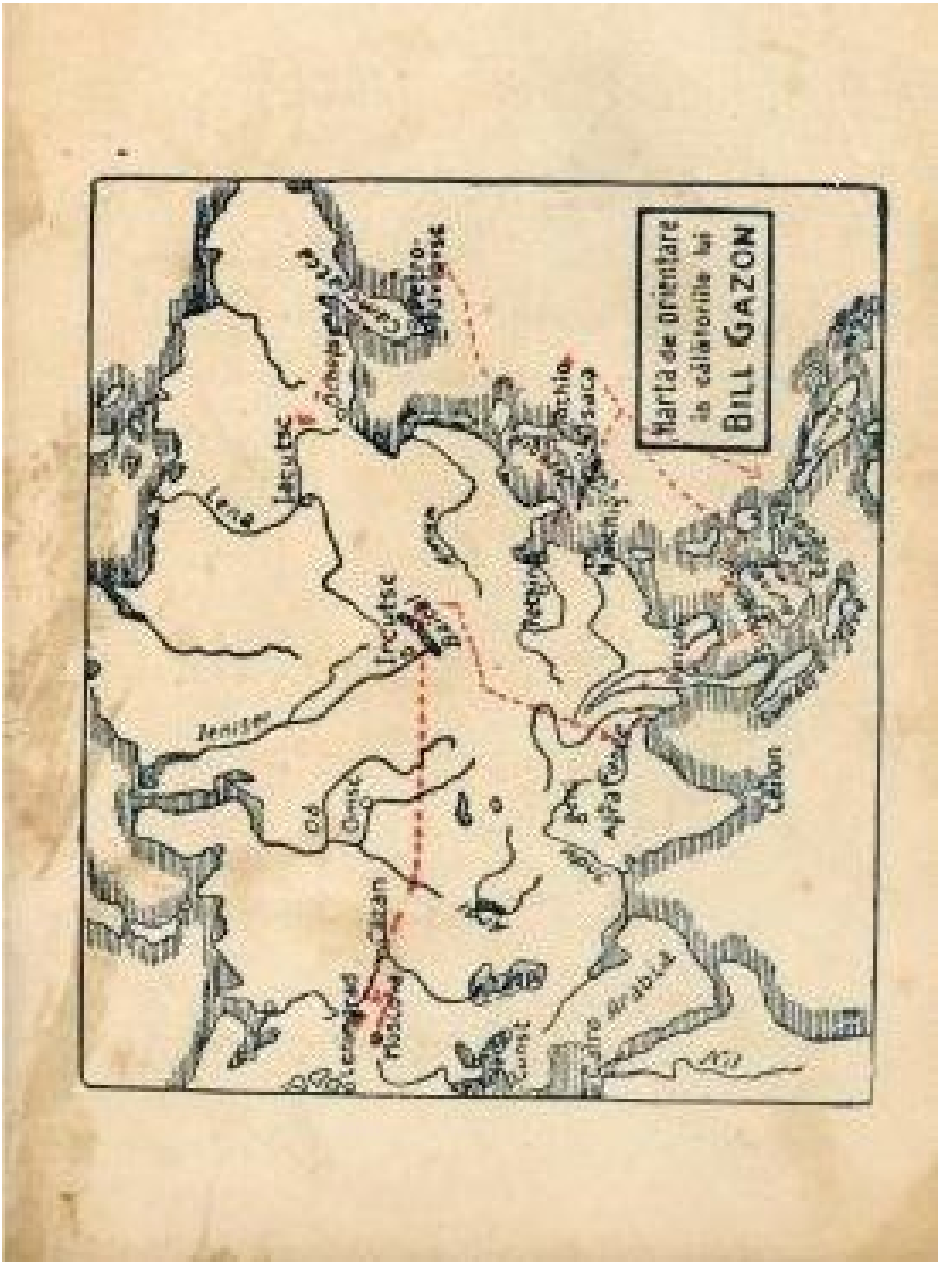
Harta de orientare
la călătoriile lui
BILL GAZON
Iacutsc
Ircutsc
Lena
Ienisei
Od
Omsc
Cazan
Moscova
Cunst
Cairo
Arabia
Nil
Celon